

О. П. Корусь

Албул Валерій Вікторович

АЛБУЛ Валерій Вікторович (03. 07. 1955, с. Старокозаче Білгород-Дністровського р-ну Одеської обл. — 31. 03. 2018, Одеса) — скульптор-фарфорист, кераміст. Чоловік [Наталії](#), батько [Романа](#) Албулів. Член НСХУ (1993). Закінчив керамічне відділення Одеського художнього училища (1980; викладачі Н. Федорова, Л. Фудригайло, О. Нирковська). Відтоді працював художником на Городницькому фарфоровому заводі (Житомирська обл.), 1984—90 — скульптором на Полонському заводі художньої кераміки (Хмельницька обл.). Моделював сервізи, набори та вази, але найбільш значним є його доробок в галузі фарфорової пластики, що створював переважно на Полонському заводі художньої кераміки (саме з його скульптурними творами асоціюється стилістика виробів підприємства 1980-х рр.). Основна тематика — світова («Барон Мюнхаузен», 1982; «Мауглі», 1988) та українська («Вакула», «У гостях у Солохи»; обидва — 1985) літератури, українська етнографія, казки та фольклор, зокрема створив серію композицій за мотивами жартівливих українських приказок та пісень («А п'яницю хоч в криницю», 1987). Його персонажі вирізняються щиросердям, композиції — оповідністю, форми — м'якою простотою та гармонійністю. Фарфорову пластику А. неодноразово відзначали на художніх радах Міністерства легкої промисловості УРСР, на обласних і всеукраїнських виставках. Проекти розписів майже на всі його моделі робила дружина. 1989 продовжив творчу діяльність як художник-кераміст в Одесі: 1990—93 працював на договірній основі в керамічному цеху при Художньому фонді, згодом — у власній майстерні-студії. Створював інтер'єрні та екстер'єрні скульптурні композиції, пласти, вази й світильники з шамоту, теракоти й майоліки, часто додаючи до них деталі з металу та дерева. Поверхні керамічних

пластів і сервізів часто служать тлом для пейзажних живописних композицій, у яких відчутне захоплення японським мистецтвом жанру укійо-е. Серед персонажів — наділені добрим гумором співаки-мандрівники й музиканти, олюднені шаржовані тварини: слони, мамонти, ворони, вівці, черепахи, риби, які подекуди нагадують істот-трансформерів. Разом з Н. Албул виконав майолікові панно для Свято-Архангело-Михайлівського жіночого монастиря в Одесі (2011). Учасник обласних і всеукраїнських мистецьких виставок від 1982. Персональні — в Одесі (1996), Барселоні (Іспанія, 1998), Мадриді (1999; усі — спільно з дружиною). Деякі роботи зберігаються в зібранні Міністерства культури України (Київ), Музеї історичної спадщини та виробів Городницького фарфорового заводу, Донецькому художньому музеї, Полонському історичному музеї, Хмельницькому краєзнавчому музеї.

Фотоілюстрації

Основні твори

скульптура — «Легенда» (1982), «Українські народні приказки» (1983), «Весілля», «Ми на човнику катались», «Тривога» (усі — 1984), «Побачення», «Катюша», «На роздоріжжі», «Джаз» (усі — 1985), «Рибак», «Ніченька» (обидві — 1986), «Рушничок», «Зимове подвір'я», «Наречена», «Котигорошко», «На риболовлі», «Дівчина зі снігуром», «А мій милий чорнобривий», «У скупого чоловіка жінка наймичка», «І не курить, і не п'є, тільки жінку крепко б'є», «Труд» (усі — 1987), «Нарцис», «Бик» (обидві — 1988), «Циганка» (1989), «Єгер» (1992), «Хаджибей» (1993), «Цигани» (2008); сервіз «Море» (1984); вази — «Лотос» (1985), «Травень» (1988), «Нарцис» (1989); комплекти ваз — «Сутінки», «Літо» (обидва — 1988); пласти із шамоту — «Клоун» (1992), «Оголена» (2013), «Вечір» (2014).

Рекомендована література

1. Полонский завод художественной керамики: [Каталог. Б. м.]. 1986;
2. Фарфор, фаянс XIX—XX вв. в собраниях Донецкого областного художественного музея: Каталог выставки. Д., 2001;
3. Гудыма М. Албулы. 1000° по Цельсию // Твоя атмосфера. 2004, фев.;
4. Дуденко С. И., Никифоренко И. А., Дуденко Т. В. Украинский художественный фарфор советского периода. Х., 2008.

Бібліографічний опис:

Албул Валерій Вікторович / О. П. Корусь // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-881764>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).